

**GAZETKA SZKOLNA WYDAWANA
W SZKOLE PODSTAWOWEJ im. JANUSZA KORCZAKA
W LICZU**

Drodzy Czytelnicy,

miło nam oddać w Wasze ręce specjalny numer gazetki szkolnej wydany z okazji nadania imienia naszej szkole. Uroczystość ta odbędzie się 24 listopada i będzie wyjątkowym świętem naszej społeczności: uczniów, nauczycieli, pracowników, rodziców. W tym numerze przedstawimy oczywiście sylwetkę patrona naszej szkoły – Janusza Korczaka. Życzymy milej lektury!

Redakcja

<https://muzeumtreblinka.eu/informacje/biografia/>

Kim był patron naszej szkoły?

Janusz Korczak, właściwie Henryk Goldszmit, urodził się 22 lipca 1878 lub 1879 roku w Warszawie. Pochodził z rodziny żydowskiej. Jego dziadek był lekarzem, a ojciec, Józef, adwokatem. Korczak był prozaikiem, publicystą, pedagogiem, działaczem społecznym. Współpracował m.in. z "Głosem", "Przeglądem Społecznym", "Czytelnią dla wszystkich", "Słońcem", "Szkołą Specjalną". Pisał powieści oraz opowiadania dla dzieci i młodzieży. W 1899 roku przyjął pseudonim literacki - Janusz Korczak.

Po ukończeniu studiów medycznych na Uniwersytecie Warszawskim, które uzupełnił w Berlinie i Paryżu, pracował jako lekarz w szpitalu dziecięcym w Warszawie. Studiował również pedagogikę. Był współtwórcą i kierownikiem (wraz ze Stefanią Wilczyńską) *Domu Sierot* dla dzieci żydowskich (1912-1942) i sierocińca dla dzieci polskich *Nasz Dom* prowadzonego przez Marię Falską (1919-1936). Był wykładowcą w Wolnej Wszechnicy Polskiej i Instytucie Pedagogiki Specjalnej oraz kuratorem w sądzie dla nieletnich. W latach 1935-1936 wygłaszał (pod pseudonimem Stary Doktor) pogadanki radiowe dla dzieci i dorosłych.

Opracowany przez Korczaka system pracy wychowawczej w sierocińcu był oparty na pobudzaniu dzieci do samodzielności, wyrabianiu poczucia odpowiedzialności za czyny, stwarzaniu warunków do osiągania pełni odpowiedzialności moralnej. Korczak odgrywał w tym systemie zasadniczą rolę. To on dał możliwość stworzenia wychowankom samorządu dziecięcego oraz redagowania od 1939 roku małego pisemka "Mały Przegląd". W *Domu Sierot* i *Naszym Domu* sam przekazywał dzieciom wiedzę. Żądał praw dziecka do szacunku, zrozumienia i miłości.

Twórczość Korczaka jest silnie związana z jego działalnością i koncepcjami pedagogicznymi. Ogłosił wiele prac z zakresu pedagogiki, m.in.: „Jak kochać dziecko” (1920), „Prawo dziecka do szacunku” (1929), „Momenty wychowawcze” (1919), „Prawidła życia” (1930), „Pedagogika żartobliwa” (1939). Debiutował utworem scenicznym „Którędy?” (w 1898 został wyróżniony w konkursie Kuriera Warszawskiego), następnie wydał m.in. powieści społeczne: „Dzieci ulicy” (1901), „Dziecko salonu” (1906), psychologiczny utwór napisany w formie pamiętnika „Spowiedź motyla” (1914), powieść obyczajowo-psychologiczną „Kiedy znów będę mały” (1925), satyrę obyczajową „Koszalki opałki” (1905), prozę poetycką „Sam na sam z Bogiem” (1922). Spośród utworów kierowanych do dzieci popularność zdobyły opowiadania z życia kolonijnego „Moški, Joski i Srule” (1910) oraz „Józki, Jaśki i Franki” (1911). Największe walory prezentują powieści fantastyczne: „Król Maciuś Pierwszy” (1922), „Król Maciuś na wyspie bezludnej” (1923), „Kajtuś czarodziej” (1934), a także powieść obyczajowa „Bankructwo Małego Dżeka” (1924).

Korczak w swych książkach zastanawia się nad psychiką dziecka, ukazuje dziecięcy świat przeżyć i marzeń, a także problemy władzy. Rozważa złożone zagadnienia moralne, łączy prostotę przekazu i barwność fabuły, humor i liryzm z głęboką i gorzką zadumą nad współczesnym światem. Bohaterowie jego utworów są dziećmi niespokojnymi, przeżywającymi głębokie konflikty wewnętrzne. Tragizm losu bohaterów splata się z humanistyczną wiarą w człowieka. Korczak jest też autorem dramatu „Senat szaleńców” (wystawionego w 1931) oraz „Pamiętnika”, pisanego w 1942 w getcie żydowskim (wydanego w 1958). Utwory Korczaka były tłumaczone na wiele języków obcych.

Janusz Korczak zginął w sierpniu 1942r. w hitlerowskim obozie zagłady, mając możliwość przeżycia, dobrowolnie towarzysząc swym wychowankom z *Domu Sierot* zmuszonym do opuszczenia warszawskiego getta.

Janusz Korczak wśród dzieci przed *Domem Sierot*

Ostatnie zdjęcie Korczaka zrobione w getcie warszawskim w dniu 20 września 1940 r.

Na terenie symbolicznego cmentarza w Treblince wśród siedemnastu tysięcy kamieni znajduje się jedno imienne upamiętnienie: JANUSZ KORCZAK (Henryk Goldszmit) I DZIECI.

Janusz Korczak powiedział...

„Dziecko ma prawo być sobą. Ma prawo do popełniania błędów. Ma prawo do posiadania własnego zdania. Ma prawo do szacunku. Nie ma dzieci – są ludzie.”

„Kiedy śmieje się dziecko, śmieje się cały świat.”

„Dziecko chce być dobre. Jeśli nie umie – naucz, jeśli nie wie – wytłumacz, jeśli nie może – pomóż.”

W gazetce wykorzystaliśmy materiały dostępne na stronach: https://pl.wikipedia.org/wiki/Janusz_Korczak, <http://2012korczak.pl/janusz-korczak-biografia/>